

Maade er man med Hensyn til Told paa Luksusgenstande naaet til Enighed om Forhøjelser til et Beløb af omtrent $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., medens de Punkter, hvor man er uenig, kun repræsenterer en Værdi af omtrent 2—300,000 Kr. Ogsaa paa dette Spørgsmaal er der altsaa i overvejende Grad naaet til Enighed. Se vi paa den samlede Række af Positioner, som efter Hvertallets Forslag vil udgøre 247, vil man finde, at ved over 200 — saa vidt jeg mindes 213 — er man naaet til Enighed, mens Uenigheden omfatter nogle og tredive. Ganste vist kan man ikke her alene tælle Positionerne, man maa ogsaa lægge Vægt paa deres Betydning, men i saa Henseende vil ogsaa jeg fremhæve ligesom den sidste ærede Taler, at det dog er noget ganske nyt, kan jeg gerne sige, at man er naaet til Enighed om saa vigtige Varegrupper som Tømmer og Træ, med Hensyn til hvilke der tidligere altid har været Strid. Dog er herfra undtaget enkelte Positioner, som kunne karakteriseres som Kurvemagerarbejde, Straahatte o. s. v., hvad kun egentlig kan henregnes herunder. Man er bleven enig om den vigtige Metalvaregruppe ligeledes med Undtagelse af nogle enkelte Genstande, der nærme sig til Galanterivarer. Man er bleven enig om Glasvarer, om Jord- og Lervarer, derunder Porcelæn, der altsammen er Varegrupper, hvorom der ved tidligere Behandlinger har været meget stor Uenighed mellem Højre og Venstre, Landssting og Folketing. Jeg tror, at man derfor maa sige, at der i Birteligheden er naaet et meget stort Skridt fremad ved Kommissionens Forhandlinger, og at der er naaet langt videre i Enighed, end man paa Forhaand kunde have ventet, og langt videre, end man nogen Sinde tidligere har været i denne Sag.

Uenigheden drejer sig, som ogsaa allerede nævnt, nærmest om 2—3 store Hovedgrupper, om Tæsttilindustrien, om Papirindustrien og om Industrigræne som bearbejdet Skind og Huder, Handster, Støtøj, Buntmagerarbejder, Lædertapeter o. m. Det er særlig med Hensyn hertil, at der findes reel Uenighed. Der har dernæst vist sig Uenighed med Hensyn til Spørgsmaalet om Anvendelse af Værditold, som det ærede Medlem for Holbæk i Dordags bvelede udførligere ved. Jeg skal ikke komme udførlig ind herpaa. Jeg kan i saa Henseende henviser til den ret indgaaende Behandling, dette Spørgsmaal har faaet i Toldkommissionens Betænkning. Men hvad jeg her maa gøre gældende i Tilslutning til Hvertallets Fremstilling er, at vi for det første aldeles ikke kunne anerkende, at Værditolden er saa ubetinget

retfærdig, som man fra modsat Side vil gøre den til. Vi have paavist i Betænkningen, at Værditolden i det hele har en Tendens til at begunstige den store Importør i Sammenligning med den lille, og naar Hvertallet slaar sig til No med den Betragtning, at det nu en Gang er saaledes i denne Verden, at den store Kapital altid er begunstiget i Konkurrencen, kunne vi for vort Vedkommende ikke slaa os til No med den Betragtning, naar man staar over for Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten fra sin Side skal slutte sig til denne Tendens eller ikke. Dernæst mene vi, at den har en Tendens til at fremkalde i høj Grad uheldige Tilstande derved, at den ubetinget begunstiger den mindre ærlige Importør paa den mere ærlige Importørs Bekostning. Vi gaa paa ingen Maade ud fra — som det er antydet i Mindretallets Betænkning —, at den danske Handelsstand i sin Helhed skulde have en mindre god Moral, og endnu mindre, at den skulde staa lavere end andre Landes Handelsstand. Nej, vi gaa ganske simpelt ud fra, at der ogsaa i den danske Handelsstand findes braadne Kar, at der findes Importører, som ere mindre samvittighedsfulde, naar de staa over for Statskassen, og som mene, at det ikke er saa forførdelig stor en Skyld, at begaa en lille Svig mod Statskassen. Vi gaa derfor ud fra, at det Tilfælde vil forelægge som noget givet og notorisk, at der vil findes Importører, som opgave falske Værdier, benytte falske Fakturaer og derved tilvende sig en Fordel over for deres Konkurrenter. At dette er en Uretfærdighed, maa dog sikkert erkendes. Men værre er det, at det indeholder en naturlig Fristelse for mange i sig selv ærlige handlende til at følge det givne Eksempel, idet de slaa sig til No med den Betragtning, at, hvad der er Ret for den ene, maa være billigt for den anden, og at, naar de ikke skulle bukke under i Konkurrencen, maa de bruge de Midler, deres Konkurrenter bruge. De slaa sig ogsaa til No med den Betragtning, at, hvad der kræves fra deres Side, er kun en mere passiv Holdning, idet det er de udenlandske handlende, som paatage sig at furnere dem med de mindre rigtige Fakturaer. Vi tro derfor, at Værditolden ikke er saa ubetinget retfærdig, som det hævdes fra den anden Side, og at den vil paaføre Statskassen ret betydelige Tab. Vi tro endelig, at skal dette undgaaes, nødes man til at indføre en langt vidererekkende og strengere Kontrol, end Mindretallet mener at kunne nøjes med, en Kontrol, som vil være meget besværlig og generende for mange handlende, og som ganske sikkert, hvis Værdi-